

маймунката поднесла на готвача двѣтѣ птици съ най-засмѣно изражение на лицето, като да искала да му каже „заповѣдай, мой господарю, твоитѣ двѣ яребици“. На готвача се видѣла нѣкакъ странна едната птица, но въпрѣки туй я зготвилъ и я изпратилъ на трапезата. Господарѣтъ клатилъ само глава и сладко се смѣлъ като гледалъ това печено и разказалъ смѣшната история на своя готвачъ.

Пѣтлю Воѣвода.

(народна приказка).

Една баба имала едно червено пѣтле. Заранъ го баба съ зрѣнца хранила, вечеръ го баба съ вода поила; расълъ Пѣтлю и станалъ красивъ юнакъ. Дошло врѣме баба да умира и казала на пѣтеля: „Миличекъ ми, Пѣтлю, азъ скоро ще заклопя очи, не ще има кой да те милва и пази. Самичкъ ще се грижешъ вече за себе си. Иди у нѣкои добри хора, сладко имъ пѣсни пѣй, пиленца имъ пази . . . всѣки ще те обича! . . .“

Бабата умрѣла. Тръгналъ Пѣтлю по свѣта самъ да си търси щастието. Миналъ прѣзъ деветъ гори и води, прѣзъ деветъ села, та се спрѣлъ чакъ въ десетото. Ето край селото една сиромашка кжшица. Въ нея живѣлъ единъ бѣлобрадъ дѣдо и неговия нехранимайко-синъ . . .